

HOOFDSTUK III

DE DOCHTER VAN DEN SAMENZWEERDER

Livia, de dochter en eenig kind van Jan Yoens, was omtrent negentien jaar oud.

Haar moeder was zeer vroeg gestorven ; nauwelijks had Livia haar gekend. Haar vader werd te zeer in beslag genomen door zijn handel, om zich met hare opvoeding te kunnen bezighouden.

Hij zond haar naar een klein dorp op twee mijlen afstand van Saint-Omer, in Zuid-Vlaanderen, — thans aan Frankrijk gehecht — waar een zuster van zijn vrouw woonde.

Deze voedde Livia op in de meest volstrekte afzondering en behalve den priester, die haar leerde lezen en schrijven en een ouden minnezanger, die haar onderwijs op luit en citer gaf, zag zij gedurende verscheidene jaren bijna geen andere menschen, dan nu en dan een boer, die uit het naaste dorp boter bracht of een arme, die een aalmoes afsmeeke.

Thans dacht haar vader dat haar opvoeding voltooid was, en ook begon hem de eenzaamheid zwaar te wegen. Hij snakte naar de terugkomst van zijn dierbaar kind.

Livia werd dus in de wereld gebracht en overal waar zij verscheen, zelfs in het paleis van den graaf van Vlaanderen, werd zij met de meeste achting en bewondering ontvangen.

Op den avond waarop haar vader uit de herberg « De Maan »

gevlucht was, zat Livia op hare kamer in gedachten verzonken, terwijl zij in de hand een geopenden brief hield.

Na eenigen tijd sprong zij van haar stoel op en luisterde naar een geluid dat in de gang vernomen werd.

Het meisje legde de handen op het kloppend hart en mompelde :

— Ja, ik ben er zeker van, hij is het, hij dien ik reeds zoolang verwachtte... hij...

Zij moest tegen den stoel leunen om hare aandoening te overwinnen. Op dit oogenblik werd de deur harer kamer geopend en een slank, welgevormd jonkman in een groen rijkleed trad binnen.

— Hendrik ! zuchtte Livia, met flauwe stem, Hendrik, waarom zoekt gij mij weder op, daar gij weet dat mijn vader...

— Ja, ik weet het, ik moest eerst de toestemming van uw vader bekomen, maar ik was pas te Gent toen ik u de samenkomst vroeg, hoor mij thans aan...

— Ik vrees... ach, Hendrik, verlaat mij, ik smeeek er u om.

— Ach, Livia, smeekte de jongen, twee jaren verliepen zonder dat ik u zag, zonder dat ik nog aan uwe zijde wandelde zooals in de bosschen van St-Omer, waar wij elkander onder den eikeboom vonden.

— Spreek mij niet van het verleden. Ik kende nog niets van de wereld toen ik u als kind in het bosch ontmoette. Gij wildet nooit uw naam zeggen, thans nog weet ik niet wie gij zijt.

— Wanneer ik u aan uw vader ten huwelijk zal vragen, zal ik zeggen wie ik ben.

— Ten huwelijk vragen ! sprak het meisje droef. Gij zijt van fransche afkomst. Sinds eenigen tijd weet ik dat er twee partijen in ons land bestaan : de Klauwaarts en de Leliaarts. Mijn vader behoort tot de eersten. Ik ben dus een Vlaamsche vrouw.

— Maar, Livia, ik heb u oprecht lief, en die liefde staat buiten en boven een strijd die mij niet aangaat.

— Ik begin te vermoeden, antwoordde het meisje, dat deze wereld niet zoo geheel gelukkig, noch zoo geheel braaf is als ik mij haar eenmaal voorstelde. Ook zijn er nog andere zaken die mij dwingen u niet verder te aanhooren. Ga heen, Hendrik, ga !

— Neen, Livia, ik ga niet, vooraleer gij uw vertrouwen in mij hebt gesteld... Ik weet dat de voorspoedszon van uw vader is ondergegaan, dat hij in ongenade bij den graaf is gevallen ; ik weet dat Gilbert Matheüßen hem door zijn kunstgrepen heeft ten onder gebracht. Ik kan hem misschien helpen, want zijn vijanden zullen hem nog meer achtervolgen dan totnutoe. Ik weet dat de gravin van Artois, moeder van Lodewijk van Male, met dwingelandij heerscht en u noch uw vader niet kan lijdén.

— Genadige hemel, hoe kent gij al onzen tegenspoed, alhoewel gij pas te Gent zijt aangekomen ?

— Vrienden hebben mij op de hoogte gebracht. Livia, het is mij niet onbekend dat de graaf van Vlaanderen naar uwe hand dingt, niettegen-

staande gij maar de dochter van een poorter zijt ; daarom is zijne moeder zoo kwaad op u.

Livia bloosde, zag voor zich en antwoordde niet.

— Ik ben niet bevreesd voor mijn mededinger, vervolgde Hendrik, hij kan u niet huwen zonder gevaar zijne heerschappij te verliezen... en nochtans zegt men dat de ongenade van uw vader aan zijne weigering te wijten is... Doch, de tijd dringt. Wanneer zal ik u wederzien ?

— Nooit ! zei Livia, mijn vader zal geen Leliaart in zijn huis willen en ik wil geen geheime bijeenkomsten met een jongeling hebben. Ik was nog een kind toen ik met u kennis maakte, de tijd heeft mij geleerd dat het gevaarlijk is zich aan zijne gevoelens over te geven.

— Welnu, sprak Hendrik, het zal u niet gelukken mij aldus te verloochenen ; ik blijf in de nabijheid van Gent, en zal u zien, trots uw verbod... Ik zal uw vader wel overwinnen ; daarenboven moet ik voor zijne veiligheid waken en zal u soms daarover moeten spreken.

— De veiligheid mijns vaders kan nooit bevorderd worden door de ongehoorzaamheid zijner dochter. Uw brief heeft mij verrast en daarom stond ik u spoedig dit onderhoud toe ; thans moeten wij scheiden.

— Is dat het einde van al uw beloften, Livia, van al uwe verzekeringen van eene wederkeering, trouwe liefde ? Ik bemin u steeds en liever wil ik de ellendigste mensch worden dan aan mijn woord van liefde te kort te komen.

Livia bloosde onder dit verwijt, zij weende bittere tranen en verzekerde Hendrik, dat ook zij hem nog immer met al de krachten van haar jeugdig hart beminde.

Intusschen was Jacob, de knecht van Hendrik, in de keuken bezig de oude huishoudster van Jan Yoens den tijd te korten.

Die Jacob was een luimige, schrandere kerel en zeer verknocht aan zijn jongen meester.

Hij begon de oude, die een bijzonder grooten neus had, te vleien, en te zeggen dat zij zeer mooi was. Hij vleide haar zoo lang en zoo goed, dat hij zelf aan zijn leugens geloofde en er de arme sukkel ook aan gelooven deed.

— Zoo, zegde de oude Katrien tot den luimigen knecht, gij komt dus met uw meester van onze freule's tante met boodschappen. Jammer dat Jan Yoens hier niet is. Het overmaken van de boodschap duurt verbazend lang ; weet gij waarover het gaat ?

— Neen, ik kan het niet zeggen ; ik zou het nochtans gaarne weten, al was het maar alleen om het aan u te kunnen vertellen.

— Gij zijt een beleefd en gedienschtig man, zeide de oude. Wees zoo goed en doe mij het genoegen een glas wijn te drinken, want het is slecht te praten met een droge keel, men kan er eene tering van opdoen.

Zij diende Jacob eenige ververschingen op, die haar beloonde met zooveel te liegen en complimenten te maken, dat de oude er van begon te blozen.

Opeens vernam men een bons op de deur. Toen Katrien had open gedaan, stond een man voor haar, die er zeer verward en ontdaan uitzag en die verlangde in persoon een brief in handen der freule te geven.

Jacob zeide dat zulks onmogelijk was, maar dat hij zich wel met het overbrengen van den brief wilde belasten.

Hij liep er mee de trappen op en overhandigde hem aan het meisje.

Livia scheurde haastig den brief open, las hem en riep ontsteld uit :

— Genadige hemel, wat moet dat beteekenen !

— Spreek, zeide Hendrik, ik kan u niet zoo ontroerd zien, wat behelst het papier ?

— Mijn vader schrijft mij, antwoordde het meisje, geen vragen te doen en den bringer van dezen brief te volgen, die mij dadelijk bij hem zal brengen. Hij moet mij omtrent eene belangrijke zaak spreken, doch kan zelf hier niet komen. Wat mag er toch gebeurd zijn ?

Hendrik van Cassel, zoo heette de jongeling, was angstig over zulk een boodschap, doch wist niet wat ze te beduiden had.

Livia sloeg haar mantel om, trok de kap over het gelaat, zeide Hendrik inderhaast vaarwel en volgde den vreemdeling.

Wij keeren tot den vader van Livia terug. Toen Jan Yoens zag dat hij niet achtervolgd werd, liep hij door menige kronkelende straten der stad, zonder iemands aandacht te wekken.

Hij ging talrijke grachten over en wendde zich ten laatste naar een groot gothisch gebouw, dat geheel alleen stond, ofschoon nog binnen de wallen.

Dit huis, door een kleinen tuin omringd, was door een breede sloot omgeven, die het aan alle kanten nauw insloot.

Jan stapte over eene kleine draaibrug naar den ingang van het verblijf en klopte zachtjes aan eene groote dubbele deur, die op een binnenhof uitgaf.

— Wie daar ? was het antwoord.

— Dolk en kap !

— Gentenaars boven !

Na de wisseling van het wachtwoord liet de bediende Jan Yoens binnen.

Deze vroeg hem of Pieter van den Bosch te spreken was.

— Ja, antwoordde de knecht, hij wacht u sinds een uur ; het is goed dat gij gekomen zijt, anders zou hij u waarschijnlijk zijn gaan opzoeken. Kom langs hier, hij heeft volk en waarschijnlijk wenscht gij hem alleen te spreken !

— Ja, het is volstrekt noodig dat ik hem eerst afzonderlijk spreke.

— Volg mij, was het eenige antwoord.

De knecht bracht hem in eene kamer met eikenhouten beschot, zoo zwart van ouderdom, dat het licht van de lamp niet vermocht de duisternis te verdrijven.

Toen de bediende vertrokken was na eerst de deur achter zich

te hebben gesloten, liet Jan zijn blik droef door de kamer dwalen. In gedachte zag hij zich reeds in den kerker ; hij vervloekte de Matheïssen, die de schuld van alles waren.

Hij bevond zich in het huis van zijn vroegeren knecht Pieter van den Bosch, die aan het hoofd stond eener belangrijke samenzwering.

Pieter van den Bosch was ook zijn neef.

Weldra kwam de man, nog een jongeling, met een koen gelaat en vlugge oogen. Gansch het uiterlijk drukte, evenals dit van Jan Yoens, groote vastberadenheid uit.

Hij ging naar Jan toe en drukte hem hartelijk de hand.

— Gij zijt dus eindelijk gekomen ! sprak de jonge man, ik heb u met ongeduld verwacht doch zijt gij alleen, gansch alleen ? Zijt gij niet geslaagd ? Ik dacht dat gij haar mede zoudt hebben gebracht...

— Zwijs daarover, nu niet... antwoordde Jan, ik heb andere en meer gewichtige aangelegenheden.

— Andere, ja, oom, doch geen gewichtiger, dat is onmogelijk. Doch, gij ziet er zoo bewogen uit, uwe kleeding is in wanorde, uw mantel gescheurd en o, God, uw aangezicht is vol bloed... wat is er gebeurd ?

— Moord ! antwoordde Jan Yoens. Bloed... Bloed...

— Bloed, van wien ?

— Leliaartsbloed !

— Des te beter, dan zullen wij eindelijk eens kunnen handelen, het dreigen zal uit zijn, daden zullen worden gesteld. Doch verhaal mij eens wien ge vermoord hebt.

— Niemand, Pieter.

— Niemand ! Maar spraakt gij dan niet van moord ?

— Ja, dat deed ik, en mijn leven is hierdoor in groot gevaar. Gij moet mij verbergen, Pieter, tot ik verder kan ontsnappen, ik moet voorloopig weg en mag mij niet in het openbaar vertoonen...

— Gij weg, ontsnappen, thans, nu de zwaarden uit de scheeden worden getrokken ! Gij moet hier blijven, Jan, hier blijven, bij ons, bij uw volk, in het oude Gent, zijn vrijheden beschermen !...

Jan schudde moedeloos het hoofd.

— Pieter, gij zijt zoo jong en driftig, niet eens hebt gij mij aangehoord en toch veroordeelt gij mij.

En nu vertelde hij hem de zaak der Matheïssen, hoe de rampzalige Peter om het leven was gekomen, zonder dat daarom iemand de moordeenaar was.

Pieter scheen in somber gepeins verdiept en hij hoorde nauwelijks de woorden, die Jan tot hem sprak.

— Het is jammer, dat dit ongeluk is voorgevallen, ik besef het maar al te goed. Wij moeten Filips van Artevelde voor onze zaak winnen en ook dien ouden gek, Simon Bette, want hij heeft goud, volgestapelde pakhuizen... En nu zit hij in de gevangenis !

— En ik, ik zeg u, dat de tijd van handelen is gekomen. Gij moet

vrij zijn, aan het hoofd uwer schippers, die zonder u niet zouden willen oprukken. Simon moet in de gevangenis blijven, ik wil zijn gevangenschap tot een fakkel maken om den toorn bij de burgers van Gent in lichtelaaie te ontsteken. Zij zullen beseffen dat het gevangen nemen van een hunner burgemeesters een inbreuk is op hunne vrijheid, daar geen overheidspersoon kan gevangen gezet worden, dan op bevel zijner medeleden. Ze zullen den graaf dit recht betwisten en zich voor hunne eigene veiligheid met ons verbinden. Wat u betreft, gij waart eens goed bevriend met den graaf, gij moet het weer worden.

— Dat is onmogelijk, riep Jan, gij kent te goed de reden, die mij met den graaf in vijandschap bracht.

— Ja, doch toen hebt gij de kans verkeken, Jan. Nu moet gij deze hernemen en tot een goed einde brengen.

— Wat meent gij, vroeg Jan Yoens, ontroerd... het kan niet. Gij kent mijne gedachten, waarop wilt gij doelen?

— Op uwe dochter, antwoordde Pieter oogenschijnlijk kalm, doch in zijn binnenste diep bewogen.

— Mijne dochter! riep Jan, terwijl de uitdrukking zijner oogen toorn en spijt verried. De naam mijner dochter is zuiver en onbevlekt als haar eigen onschuldig hart en zal nimmer voor mij of voor onze zaak onteerd worden.

— Dat zal niet, zoolang ik een zwaard draag. Evenwel denk ik, dat een uitvlucht geen oneer zou zijn.

— Geen man te Gent is door den graaf zoo diep beleedigd als ik, hernam Jan. Ik heb gezworen het mij aangedane onrecht te wreken; mijn kind zal in den algemeenen ondergang niet deelen, indien ondergang ons lot mocht zijn.

— Alleen dan wanneer wij overwinnen, kunt gij haar redden. Wanneer onze hoofden zwart worden in de zon, als zij tot aas voor de raven op de oude torens der stadspoorten zullen opgestoken zijn, denkt gij dat iemand dan nog uwe lieve Livia tegen de macht van den graaf zou durven beschermen?

— Dat is helaas, maar al te waar! Doch ik kan mijne dochter niet terug onder de oogen brengen van den wulpschen graaf, wiens teugellooze hartstocht haar ten val zou kunnen brengen. Wanneer ik eenmaal Livia aan het hof van den graaf liet verkeerem, dan was dit op zijn verlangen, omdat hij, volgens zijn eigen verklaring, haar wilde huwen, doch...

— God gave dat hij haar gehuwd had, geheel Vlaanderen zou opgestaan zijn. Frankrijk zou zijn vernederden vazal verlaten hebben en lang reeds zou het bestuur van Gent naar onzen wil zijn ingericht. En hoe kwam het, dat hij haar niet huwde?

— De gravin van Artois, zijn heerschzuchtige moeder, ontdekte de zaak door toedoen van Gilbert Matheüssens. Zij speelde haar gewone rol, beheerschte den vorst door haar gezag, dreigde met een breuk met

Frankrijk en verklaarde, dat zij hem als haar opvolger in Artois zou onterven, indien hij in zijn voornemen volhardde. Hij gaf toe. Livia smeekte mij haar aan het hof te onttrekken. Zij beminde den graaf niet, zelfs niet toen hij een kroon op haar hoofd hoopte te drukken, doch vrees voor mijn leven weerhield haar om zijn verzoek, zoolang het eerlijk was, te verwerpen.

— Wat beteekenen ouderliefde en kindertrots wanneer de belangen van het vaderland op het spel staan? Het heil van een volk staat hooger dan het heil van een enkel huisgezin, de leden van een en denzelfden stam zijn broeders en zusters. Jan Yoens, leider van uw volk, doe uw plicht.

Jan ging in de grootste ontroering de kamer op en neder; in zijn hart werd de reuzenstrijd geleverd tusschen de liefde voor zijn kind en die voor het vaderland.

Zijn kind, zijn Livia zou voor hem, den leider der Gentsche oproeringen, den graaf van Vlaanderen, zijn doodsvijand, op de knieën om genade moeten smeeken en liefde moeten huichelen...

Onstuimig was de strijd die in zijn binnenste werd gevoerd, wanhopig de keus die hem gesteld werd.

Kind of Vaderland!

Hij draalde niet langer, zette zich aan de tafel, nam een ganzeveder en schreef inderhaast eenige woorden aan zijne dochter Livia.

Zoodra Livia het schrijven van haar vader ontving, volgde zij den bode met kloppend hart, het gemoed gefolterd door duizenderlei onrustige gedachten.

Sinds eenige dagen was de afgetrokken houding van haar vader haar opgevallen, zij kon niet raden wat er in zijn hart omging.

Alhoewel hij haar honderden malen reeds had gesproken over den strijd der Vlamingen tegen de Franschen en vooral tegen den franschen invloed, en in haar jeugdig hart de liefde had ontstoken voor haar verdrukte taal en landgenooten, vermoedde zij nog niet dat hij haar had bereid tot den bittersten aller strijden: den zielekamp.

Toen Livia den bode in den binnenhof van de veilige woning had gevolgd en het vallen van de zware houten bouten hoorde, liep een rilling haar door de leden.

In de kamer binnengelaten slaakte zij een luiden gil toen ze haar vader bemerkte, bij de tafel gezeten.

Het licht der lamp bescheen zijn bleek en met bloed bevlekt gelaat; zijn gescheurde kleederen hingen wanordelijk om zijn lichaam.

Pieter van den Bosch wandelde driftig de kamer op en neer.

Door vrees bevangen, bleek en bevend liep Livia naar haar vader toe en riep:

— O, mijn vader, mijn dierbare vader, zijt gij gewond?

Zij kustte hem ontroerd op de bebloede wangen en stortte heete

tranen, zonder echter nog een woord te kunnen uitbrengen. Toen viel ze als levenloos in zijne armen.

Jan Yoens sloot het meisje aan zijn borst en kustte het marmerbleeke voorhoofd. Hij vertelde haar dat het bloed op zijn wangen slechts voortkwam van een kleine wonde aan het hoofd, veroorzaakt door een in een gevecht bekomen vuistslag.

Pieter van den Bosch gaf zijn ouden meester een wenk als wilde hij zeggen : Vooruit er meê. Smeed het ijzer terwijl het heet is !

Jan maakte een ontkennende beweging waarin de diepste wanhoop doorstraalde.

Pieter besloot dus zelf handelend op te treden en bezwoer het meisje naar hem te luisteren, en zegde haar dat de veiligheid van haar vader, ja, zijn leven van haar zelve zou afhangen.

— Spreek ! zei Livia, ik zal kalm luisteren, welke ramp gij mij ook melden zult.

Hare bleeke wangen, haar bevende handen, de angst die in haar oogen te lezen stond, verraadde hoe zij inwendig ontroerd was.

Pieter verhaalde haar hierop het gevecht met de Matheÿssen, het rampzalig einde hiervan en voegde er bij dat Simon Bette in de gevangenis was opgesloten en Gilbert Matheÿssen nimmer zou rusten, eer Jan Yoens in hechtenis zou zijn genomen en aan de galg zou hangen.

Livia sloeg de handen van schrik ineen en wachtte wanhopig op wat men van haar zou vergen.

Geschokt en overmeesterd door het ijselijk vooruitzicht van den dood van haar vader of haar eigen ondergang, sloeg zij in den doodsangst hare oogen ten hemel, wrong de handen en riep uit :

— O, hemel bescherm mij en bewaar mij voor deze allervreeselijkste beproeving !... doch, o ! mijn vader, mijn arme vader !

Op dit oogenblik vloog de deur der kamer open, een knecht trad binnen en riep :

— Redt u, de stadswacht en een sterke macht soldaten staan voor de poort. Zij verlangen het huis te doorzoeken en beweren dat Jan Yoens, van moord beschuldigd, zich hier verborgen houdt.

Livia vloog op, en Pieter van den Bosch als in waanzin bij den arm vattende, riep zij :

— O, red hem, red hem ! Is er dan geen kans om hem te redden ? Ik wil alles doen wat gij verlangt... alles... alles wil ik doen, ... red mijn vader !

— Dat zal ik ! antwoordde van den Bosch, volg mij en zwijg ; zwijg zoo gij het leven van uw vader liefhebt ! Ik moet u op eene plaats brengen alwaar gij dingen zult zien die eene vrouw zullen verbazen en verschrikken. Wees dan op uwe hoede ! Zoo gij slechts een woord, een kreet laat hooren, zal het lichaam van uw vader vóór de morgen grauwt aan een boom hangen, om de raven te voeden...

Hij wendde zich tot den knecht en sprak :

— Hier, knaap, neem de lamp, ga voorop, gij weet wat gij te doen hebt. En gij, Jan, ondersteun uwe dochter, sla haar mantel over haar hoofd, wij moeten naar de raadkamer !

— Moet Livia daarheen ?

— Ja, haast u, volg mij.

— Och, laat haar hier, de dienaars der wet zullen haar geen kwaad doen.

— Neen, neen, wij zouden ons allen in het ongeluk storten ! Zij moet met ons naar beneden.

Zich tot Livia wendend, vervolgde hij :

— Heb geen vrees, lieve freule, doch zwijg, het leven van uw vader staat op het spel, ook het uwe, want gij gaat zitten bij mannen die u bij den eersten kreet zullen neerstooten. Wat gij ook ziet en hoort, zwijg er over, bij uw leven, zwijg er over.

— Als gij mijn vader maar redt, sprak het koene meisje, dan wil ik u overal volgen.

Men hoorde reeds het gerucht van wapens en voetstappen.

Pieter van den Bosch liep haastig vooruit, langs een donkere trap naar beneden, in een laag en vervallen vertrek, gedeeltelijk met stapels hout, stroo en ledige vaten gevuld.

— Werk dien stapel hout uit den weg, beval Pieter den knecht, en leg hem terug wanneer wij langs de andere zijde van den muur zullen wezen. Laat de deur van den kelder open, opdat men geen argwaan koestere. Haast u dan terug naar de heeren van het gerecht, breng hen overal rond. Als zij naar mij vragen, zeg dan dat ik op reis ben...

Terwijl Pieter sprak, had de knecht het hout en de vaten weggeruimd en opende een valdeur hetwelk er door verborgen was geweest ; het luik ging open boven een donkeren put of kelder.

Pieter nam Livia bij de hand en leidde haar langs een wenteltrap naar beneden. Zij volgde hem in stilte, terwijl Jan Yoens achter hen het luik sloot.

Livia hoorde den knecht het hout weer op de valdeur stapelen en daarop stierven zijne voetstappen weg.

— Klaas is een boer, zei Pieter van den Bosch op stillen toon, doch hij is beproefd, slim en getrouw.

Opnieuw gaf Livia hem de hand.

Nu leidde Pieter haar door een nauwe gang, welke door een deur was afgesloten.

Hier stond de man een oogenblik stil, hij hief de lamp op, om het licht op Livia's gelaat te doen vallen.

— Gij ziet er bleek uit, kind, zeide hij, terwijl hij haar vast in het gezicht zag, trek uw mantel nauwer toe, nu is het oogenblik van beproeving aangekomen. Neem den arm van uw vader ; ga gindsche deur binnen, wanneer ik het u zal vragen, doch denk er aan, dat een

woord van vrees, slechts één woord van wantrouwen, twijfel of nieuwsgierigheid uw leven kan kosten. Wacht hier eenige oogenblikken, ik moet hen eerst gaan verwittigen.

— Neen, Pieter, laat haar die kamer niet binnen. Ik zal met u gaan, laat mijn kind hier.

— Ik durf het niet wagen, Jan. Moesten ze weten dat ik iemand in hunne nabijheid verborgen hield, ze zouden haar vermoorden. Zij moet met u naar binnen, doch vrees niet, ik zal hen eerst gaan spreken.

Hij gaf de lamp aan Jan, ging de gang door, opende de deur en trad binnen.

Nu hoorde Livia een verward geroep van stemmen, doch na eenigen tijd hield het op en eindelijk heerschte een doodelijke stilte.

Jan Yoens was gedurende heel den tijd zeer afgetrokken, hij zag zijne dochter aan, een paar tranen parelden in zijn oogen, slierden over zijn wangen en verdwenen in zijn baard.

Hij veegde ze af, vermande zich en nam terug een fiere, kloeke houding aan.

Hij omhelsde zijn dochter en sprak haar fluisterend moed in.

Pieter van den Bosch keerde terug, wenkte hen met de hand, om hen in de vreeselijke kamer te brengen.

Van Zoen

en de Witte
Kaproenen

Van Laeken

L. OPDEBEEK - UITGEVER - ANTWERPEN

LODEWIJK VAN LAEKEN

JAN YOENS

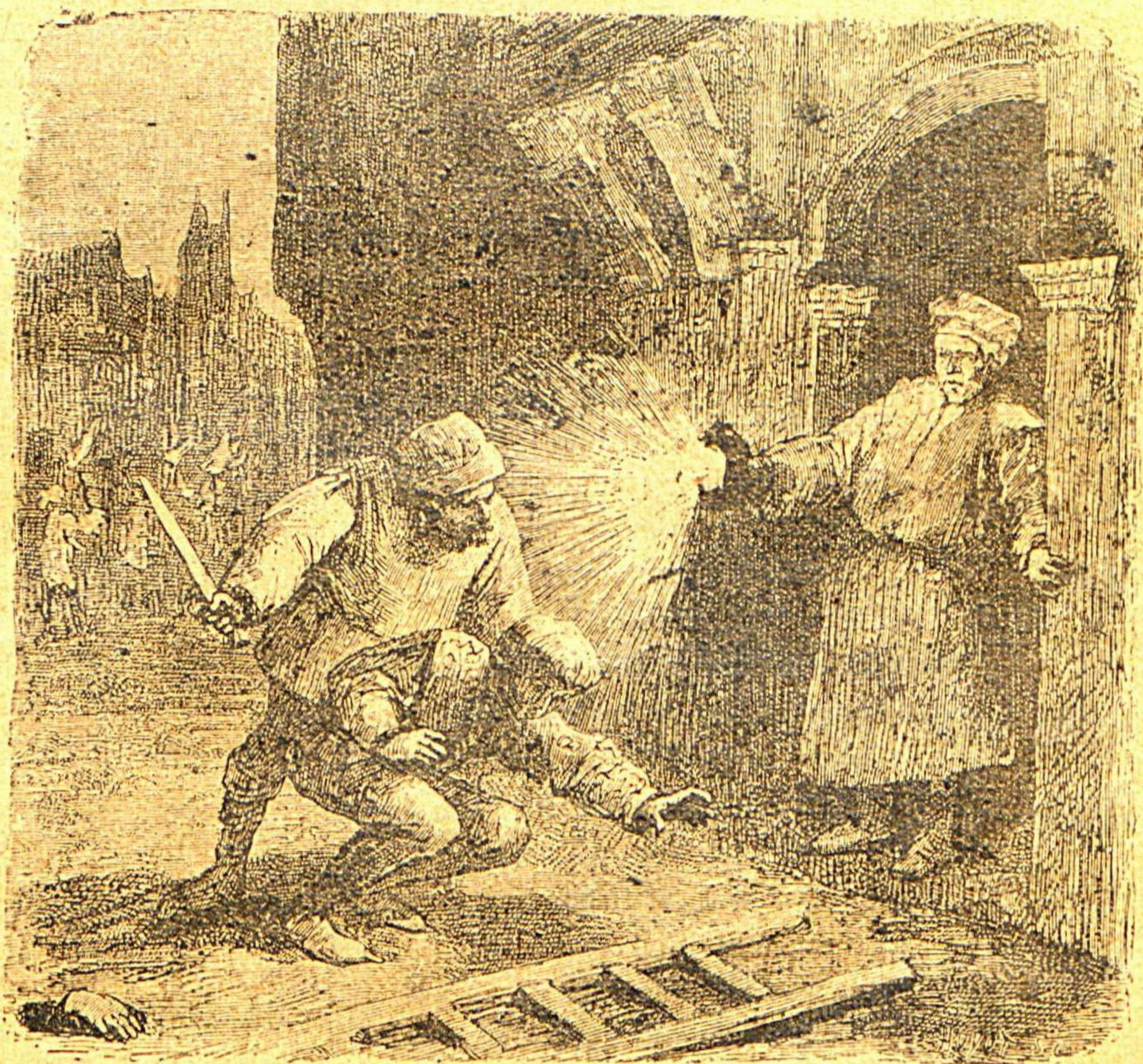
EN DE WITTE KAPROENEN

Pentteekeningen van JAN WATERSCHOOT
NIEUWE, GEHEEL HERZIENE UITGAVE

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1943

Philips den Schoone. Twee uren voor den opgang der zonne waren wij reeds te been, hoorden de mis, aten een stuk en trokken toen den berg af. De Gentenaars waren er in groot getal onder de bevelen van Jan van Namen en Hendrik van Vlaanderen. Gansch den dag duurde het gevecht, toen de zon onderging joeg graaf van Thiette de Franschen in de beek van Beuvry en de Vlamingen gingen over die beek op hunne lijken. Te vergeefs rukten vijftien honderd ridders tegen de kleine bende van den graaf van Thiette op, zij bezwijken onder de slagen en het paard van den koning wordt onder hem gedood....

Ik sla vuur, richt mijn lantaarn in de straat en zie een man die met opgeheven zwaard Klaas van achter heeft aangevallen. (blz. 94)

Daar stond Joos aan de deur en roept :

— Zij moesten hem kapot hebben gemaakt !

Een algemeen gelach begroet dezen roep, de ouderling zelve glimlacht.

Joos wenkte Klaas geheimzinnig en fluisterde hem iets in het oor.

Joos vertrekt daarop met Klaas en keert eenigen tijd alleen terug om te luisteren naar het verhaal van den grijsaard.

Deze vervolgt ;

— Philips, sprak hij, een eed wil ik niet, ik kom u enkel raadgeven als vriend, en als dusdanig neem ik ook uwe belofte aan.

— Er is niets aan te doen, Pieter, ik zeg u, zoo Philips zijn leven niet vrijwillig in deze zaak geeft, dat hij den naam van Artevelde onwaardig is.

— Ik geloof u, Philips, het vertrouwen dat ons volk uw vader schonk, zal men ook u niet weigeren, gij zult Ruwaard van Vlaanderen zijn, de eerste onder ons, de beste van ons allen.

— Misschien ook de ongelukkigste! lispelde de man. O, mijn vader!...

Hij nam zijn mantel en ging met Pieter Van den Bossche naar het p'lein waar de grooten boogprijskamp zou betwist worden.

De Witte Kaproenen

Historische Roman

DOOR

LODEWIJK VAN LAEKEN

NATIONALE DRUKKERIJ
St-Willebrordsstraat, 57 Antwerpen.

1902.